

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **J. S.,**
bytem J. 124/4, P.
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR,**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2019, č. j.: 569/2019-160-SPR/3,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR ze dne 6. 5. 2019, č. j.: 569/2019-160-SPR/3, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 9 800 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Radka Bechyně, advokáta.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví, kterým Ministerstvo dopravy, Odbor agend řidičů (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 3. 2017, sp. zn. S- MHMP 1373004/2016, č. j. MHMP 329411/2017, kterým správní orgán I. stupně zamítl námitky žalobce proti záznamu bodů řidiče podle § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a potvrdil provedený záznam 12 bodů v registru řidičů ke dni 29. 7. 2016, jakož i prvostupňové rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 23. 4. 2019 a z výpisu z bodového hodnocení řidiče ze dne 9. 5. 2017 vyplývá, že žalobce má zaznamenány celkem tři přestupky:
- spáchaný dne 29. 7. 2016, podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, naměřená rychlost v obci – 76 km/h, povolená rychlost – 50 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena bloková pokuta Policií ČR, Praha ve výši 1 000 Kč – zaznamenány **3 body**.
 - spáchaný dne 5. 9. 2015, podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, alkohol v krvi 0,40 ‰. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve správním řízení ve výši 6 000 Kč a vysloven zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na 6 měsíců- zaznamenáno **7 bodů**.
 - spáchaný dne 16. 6. 2015, podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, rychlost v obci – 60 km/h, povolená rychlost – 50 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena bloková pokuta Policií ČR, Praha ve výši 500 Kč – zaznamenány **2 body**.

II. Argumentace žalobce

3. V *první žalobní námitce* žalobce namítl nerespektování odvolacích důvodů. Žalovaný dle jeho názoru totiž ignoroval předložené důkazní prostředky, zejména rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, čj. MSK 49924/2014, ze dne 22. 10. 2014, čj. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, čj. MSK 121761/2014, kdy uvedený správní orgán rozhodoval ve věci shodné jako je žalobcova a z nichž vyplývá ustálená rozhodovací praxe odvolacího orgánu při posuzování kvality a způsobilosti podkladů pro provedení záznamů bodů. Dále žalobce předložil tři pokutové bloky vydané v blokových řízeních týkajících se jiných přestupců, na nichž žalobce demonstroval nedostatky náležitostí, které vyžaduje judikatura Nejvyššího správního soudu (NSS), a které Krajský úřad Moravskoslezského kraje označil pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče za nezpůsobilé. Žalobce proto v této souvislosti namítl porušení jeho legitimního očekávání. Žalobce si je vědom, že jde o jediný konkrétní správní orgán, ale v případě krajských úřadů, kterých je v ČR pouze třináct, by dle žalobce měla rovněž existovat ustálená, alespoň obdobná praxe při posuzování shodných a obdobných věcí. Dle žalobce není přiléhavé, aby totožný správní orgán, pouze v jiné místní příslušnosti, rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť tím by byla dotčena rovnost účastníků před zákonem, která je narušována pouze na základě místní příslušnosti správního orgánu.
4. Ve *druhé žalobní námitce* žalobce namítl jednotlivé podklady (pokutové bloky ze dne 29. 7. 2016 a ze dne 16. 6. 2015) jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče a specifikoval konkrétní výtky v jednotlivých kolonkách č. 1-9 – přesné uvedení osoby přestupce, doby spáchání, právní kvalifikace přestupkového jednání, zřetelnost výše uložené sankce, místo vydání bloku, příp. nečitelnost těchto údajů, jejich zkratkovitost a strohost. Žalobce tvrdí, že pokutové bloky tak nejsou způsobilé být podkladem pro záznam bodů řidiče z důvodu, že přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Odkázal přitom na rozsudek NSS čj. 4 As 127/2014-39.
5. Žalobce z těchto důvodů navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

III. Argumentace žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že zhodnotil veškeré podklady obsažené ve spise v jejich vzájemné souvislosti, a nikoliv pouze v neprospěch žalobce. Obstarané podklady pro záznam bodů žalovaný považuje za dostatečné a žalobci se nepodařilo tyto podklady věrohodně zpochybnit. Obsah žaloby je přitom téměř totožný s obsahem odvolání a námitkami v něm vznesenými se žalovaný vypořádal již v napadeném rozhodnutí, proto plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V něm žalovaný žalobci sdělil důvody neobstarání pokutových bloků a zároveň odkázal na přílehlavou judikaturu NSS.
7. Žalovaný dodal, že podané odvolání obsahovalo typizované námitky, kterými zástupce žalobce (a před ním zmocněnec žalobce AK Linhart) zpochybňoval formální náležitosti jednotlivých pokutových bloků. Zástupce žalobce přitom tuto šablonu univerzálně používá v obrovském množství obdobných řízení a žalobní námitky pouze kopíruje jako např. v řízeních o žalobě vedených zdejším soudem pod sp. zn. 6 A 161/2018, 5 A 70/2018, 5 A 235/2018 atd., včetně odkazů na vždy stejná čísla pokutových bloků, které vůbec nejsou součástí spisové dokumentace a s projednávaným případem vůbec nesouvisí. Žalovaný k tomu s odkazem na rozsudek NSS, čj. 8 As 186/2016-35, uvedl, že řízení o námitkách je na rozdíl od přestupkového řízení ovládáno zásadou koncentrace řízení. Pokud byl žalobce po dobu správního řízení pasivní, a teprve v odvolání se zabýval formálními nedostatky pokutových bloků, zásadu koncentrace řízení porušil.
8. Žalovaný navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť účastníci jeho nařízení nepožadovali (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Žalobce důkazy nenavrhoval, soud o nich proto nerozhodoval. Soud přistoupil k přednostnímu projednání věci dle § 56 odst. 1 s.ř.s., neboť administrativním pochybením zápisového oddělení nebyl senátu včas předložen návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, soud o něm proto rozhodl po lhůtě, vlastní usnesení však bylo rozesláno včas v zákonné lhůtě (viz čl. 31, 37 a 42 soudního spisu). Z uvedených důvodů soud rozhodl meritorně dříve, než by tomu jinak bylo (mimo pořadí věci staršího data podání u soudu).
10. Soud napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Podstatou sporu je otázka, zda použité podklady byly způsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče-žalobce.
12. Žaloba je důvodná.
13. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti:
14. Součástí správního spisu jsou oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 18. 6. 2015, čj. KRPS-211114/PŘ-2015-011506, za přestupek spáchaný dne 16. 6. 2015, rozhodnutí ze dne 23. 11. 2015, sp. zn. S-MHMP 1596998/2015/Vos, čj. MHMP 2011886/2015Vos, o spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, a oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 8. 8. 2016, čj. KRPA-

289032/PŘ-2016-001206, za přestupek spáchaný dne 29. 7. 2016. Samotné pokutové bloky nejsou v předložených spisech obsaženy.

15. Oznámením ze dne 10. 8. 2016, sp. zn. S-MHMP 1373004/2016, čj. MHMP 1373004/2016, oznámil správní orgán I. stupně žalobci, že dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení, a zároveň jej vyzval k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče podal žalobce dne 16. 8. 2016 blanketní námitky. Následně, dne 14. 9. 2016 zaslal správnímu orgánu I. stupně žádost o přerušení řízení z důvodu podání podnětu k přezkumnému řízení ve věci uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek spáchaný dne 29. 7. 2016. Správní orgán I. stupně jeho žádosti vyhověl a usnesením ze dne 26. 9. 2016 správní řízení přerušil do 31. 12. 2016. Poté, dne 26. 1. 2017 zaslal prostřednictvím nového zástupce žalobce sdělení o pokračování v řízení. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce v řízení již dál nereagoval, správní orgán I. stupně vydal dne 3. 3. 2017 rozhodnutí o zamítnutí námitek a o potvrzení provedeného záznamu 12 bodů ke dni 29. 7. 2016. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 5. 2019. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že vycházel toliko z jednotlivých oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a z rozhodnutí o přestupku ve správním řízení, přičemž mu nevznikly pochybnosti o uložených blokových pokutách, žalobce s blokovými řízeními souhlasil a pokutu na místě zaplatil. Obě oznámení o přestupku obsahují datum, čas, identifikační údaje přestupce, údaje o vozidle a popis jednání, kterého se jmenovaný měl dopustit. Souhlasem s projednáním přestupku v blokovém řízení žalobce akceptoval, že přestupek byl spolehlivě zjištěn. Správní orgán I. stupně rovněž neměl pochybnosti o spáchání přestupku žalobcem, o němž bylo rozhodováno ve správním řízení rozhodnutím, resp. že v jeho důsledku pozbyl (a poté v důsledku prominutí zbytku trestu, znovu nabyl) řidičské oprávnění. S odkazem na judikaturu NSS zabývající se rozsahem řízení o námitkách zdůraznil, že v námitkovém řízení není oprávněn hodnotit okolnosti, které se týkaly samotného spáchání přestupků a námitky žalobce vyhodnotil jako neodůvodněné, neboť záznam bodů plně odpovídá pravomocným rozhodnutím, která jsou pro evidenční správní orgán závazná.
16. Žalobce napadl toto rozhodnutí blanketním odvoláním ze dne 20. 3. 2017, které k výzvě správního orgánu I. stupně doplnil podáním ze dne 18. 4. 2017. V doplnění odvolání uvedl, že záznam bodů v bodovém hodnocení řidičů nemůže být potvrzen pouze na základě oznámení o uložení blokové pokuty, ale pouze na základě posouzení jednotlivých pokutových bloků a rozhodnutí. Pokutové bloky musí být řádně vyplněny, kdy žalobce dále uváděl, jakým způsobem. Správnímu orgánu I. stupně vytkl, že naprosto nerefletoval uvedené důvody námitek a nezabýval se jednotlivými návrhy žalobce v dostatečné míře. Správní orgán I. stupně dále dle jeho názoru ignoroval příslušnou judikaturu NSS, z níž žalobce v doplnění odvolání citoval. Odkázal na postup Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Krajského úřadu Jihočeského kraje, které obdobnou věc, jako je věc žalobcova, posoudily odlišně, tedy podklady shledaly nezpůsobilými pro záznam bodů řidiče. Poté žalobce namítl konkrétní námitky ve vztahu k pokutovým blokům ze dne 29. 7. 2016 a ze dne 16. 6. 2015, zejména nedostatky v přesném uvedení osoby přestupce, doby spáchání, právní kvalifikace přestupkového jednání, zřetelnosti výše uložené sankce, místa vydání bloku, příp. nečitelnosti těchto údajů, jejich zkratkovitost a strohost.
17. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí k odvolacím námitkám žalobce zopakoval rozsah řízení o námitkách podepřený judikaturou správních soudů. Dále uvedl, že součástí spisové dokumentace

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nejsou jednotlivé pokutové bloky, proto námitky týkající se jejich nedostatků jsou liché. Správní orgán I. stupně nebyl přitom dle názoru žalovaného povinen si je obstarat, neboť oznámení o uložení pokuty jsou dostatečnými podklady; s odkazem na rozsudky NSS čj. 5 As 39/2010-76 a čj. 3 As 19/2011-74 uvedl, že ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nutně vede k povinnosti správního orgánu tyto podklady obstarat. V daném případě žalobce zpochybnil náležitosti pokutových bloků obecně, kdy žalovaný upozornil, že řízení o námitkách je vedeno v souladu se zásadou koncentrace řízení, což vyslovil i NSS v rozsudku čj. 8 As 186/2016-35, kterou žalobce nedodržel. K odkazům na správní praxi jiných krajských úřadů žalovaný uvedl, že není vázán právním názorem podřízeného správního orgánu, a současně upozornil na vývoj judikatury v období od vydání odkazovaných rozhodnutí. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 6 Ads 88/2006-132 dodal, že žalobcem odkazovaná rozhodnutí jiných správních orgánů neprokazují existenci správní praxe, na základě které by mu mohlo vzniknout legitimní očekávání. Dále žalovaný upozornil na neustále se opakující a typizované námitky, k čemuž rovněž odkázal na judikaturu NSS k rozsahu postačujícím k jejich vypořádání.

18. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy v relevantním znění pro tuto věc:
19. Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu *řidiči motorového vozidla, kterému byl příslušným správním orgánem uložen správní trest za přestupek [...], a přestupek, [...] spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.*
20. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení *záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek [...], a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno*
 - a) *oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě,*
 - b) *rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo*
 - c) *rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin,*
 - d) *rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání.*
21. Podle § 123b odst. 4, poslední věty citovaného zákona *neobsahuje-li oznámení podle věty třetí údaje potřebné k provedení záznamu do registru řidičů, obecní úřad obce s rozšířenou působností požádá o doručení rozhodnutí.*
22. Podle § 123f odstavců 1 až 3 zákona o silničním provozu *nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu (odstavec 1). Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče (odstavec 2). Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (odstavec 3).*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

23. Soud o věci uvažil takto:
24. Pokud jde o *první žalobní námitku*, spočívající v poukazu na tři rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, která v obdobné věci vypořádaly podklady pro záznamy bodů řidiče jako nezpůsobilé, soud nemohl argumentaci žalobce přisvědčit. Předně nelze přehlédnout, že žalovaný je ústředním orgánem státní správy ve smyslu § 1 bodu 13 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, zatímco Krajský úřad Moravskoslezského kraje je orgánem vyššího územně samosprávného celku – kraje podle § 67 zákona č. 129/2000 Sb., krajské zřízení, který je při výkonu přenesené působnosti v oblasti silničního dopravy podřízen také metodické činnosti žalovaného (viz § 30 krajského zřízení). Daná námitka žalobce je proto nepřijatelná, neboť žalovaný nemůže být jako nadřízený orgán krajských úřadů vázán jejich správní praxí při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy. Naopak úkolem žalovaného je sjednocovat praxi jemu podřízených správních úřadů.
25. K žalobě přiložené pokutové bloky týkající se jiných řízení a jiných přestupců soud nijak neposuzoval, neboť žádným způsobem nesouvisí s řízením ve věci žalobce nebo s podklady, použitými pro záznam bodů v jeho registru. Z tohoto důvodu soud nebyl oprávněn, natož povinen se jimi v tomto řízení jakkoliv zabývat.
26. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že se žalovaný argumentací přiloženými rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje nezabýval. Žalovaný na straně 3 ve třetím odstavci odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jasně a přezkoumatelným způsobem uvedl, že není vázán právním názorem podřízeného správního orgánu. Uvedený krajský úřad je podřízeným správním orgánem v problematice silničního provozu žalovanému. Žalovaný podle názoru soudu rovněž zcela důvodně poukázal na to, že se s ohledem na časový odstup vývoj judikatury od vydání citovaného rozhodnutí změnil, a to v neprospěch pachatelů přestupků na úseku silničního provozu.
27. Jestliže žalobce v této souvislosti namítal porušení principu legitimního očekávání, je nutno jej dále odkázat na judikaturní závěry NSS, konkrétně např. v rozsudku ze dne 19. 4. 2017, čj. 6 As 98/2016-54, který v souvislosti s otázkou legitimního očekávání s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, N 109/77 SbNU 577; 177/2015 Sb. (bod 37), dovodil, že *„v nejtypičtější podobě se ochrana legitimního očekávání, ve vazbě na ochranu právní jistoty, v oboru správního práva upíná k vázanosti správy vlastní ustálenou správní praxí, ustáleným výkladem procesních i hmotných právních pravidel, veřejně deklarovanou politikou v mezích správního uvážení, interní výkladovou či aplikační směrnici, anebo k závaznosti konkrétního a kvalifikovaného ujištění o právu či procesním postupu, poskytnutého orgánem veřejné moci adresátu jeho správy (tzv. representation). V českých právních předpisech se výslovně o ochraně legitimního očekávání sice nehovoří, tento princip je však základem některých specifických forem činnosti veřejné správy, např. v podobě institutu závazného posouzení podle § 132 a násl. daňového řádu, a promítá se též do základních zásad činnosti správních orgánů (např. povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy adresátů veřejné správy v § 2 odst. 3 správního řádu, povinnost dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly v § 2 odst. 4 správního řádu [...], a takto je v soudní judikatuře nalézán a uplatňován.“* (podtržení doplnil městský soud). Tím NSS jen navázal na své již dříve vyslovené závěry v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS (věc L'OREAL), v němž NSS opřel o řadu dalších rozhodnutí Ústavního soudu

uznal vynutitelnou vázanost správního orgánu správní praxí, která spočívá v ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti (příp. i nečinnosti) orgánů veřejné správy, opakovaně potvrzující určitý výklad a použití právních předpisů, neboť taková praxe na straně adresátů veřejné správy zakládá legitimní očekávání, že v ní správní orgány budou pokračovat. Stručně řečeno, každý navrhovatel ve správním řízení může legitimně očekávat, že bude-li se řídit zákonem, příslušný správní orgán v jeho věci tento zákon vyloží a rozhodne obdobně, jako rozhodl v obdobných případech v minulosti.

28. Žalobce však své tvrzení o porušení legitimního očekávání založil na třech rozhodnutích odlišného (navíc, jak již bylo uvedeno, žalovanému podřízeného) správního orgánu. Proto se nemohlo jednat o vlastní rozhodovací praxi žalovaného, kterou by porušil, byť nelze popřít, že nežádoucí jsou rozdíly v rozhodovací praxi správních orgánů se stejnou věcnou i funkční příslušností v různých částech ČR.
29. První žalobní námitka proto není důvodná.
30. Žalobce v *druhé žalobní námitce* namítal nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů a napadl jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Napadal konkrétní kolonky pokutových bloků ze dne 29. 7. 2016 a ze dne 16. 6. 2015. Záznam bodů provedený na základě rozhodnutí ze dne 23. 11. 2015 vydaného ve správním řízení naopak, žádným způsobem nenapadl.
31. Předně je nutno konstatovat, že ustálená judikatura správních soudů, z níž je třeba v nyní projednávané věci vycházet, důsledně rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) dle zákona o přestupcích oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci); k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008-44, ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013-16, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2012, čj. 11 A 107/2011-31.
32. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů tak lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že přestupek sice spáchal, ale byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Vedle toho lze ale zpochybňovat formální náležitosti pokutového bloku – a právě takové námitky vznesl žalobce. Konkrétně namítal, že na pokutových blocích ze dne 16. 6. 2015 a 29. 7. 2016 není v kolonkách č. 1-9 přesně uvedena osoby přestupce, doba spáchání, právní kvalifikace přestupkového jednání, zřetelnost výše uložené sankce, místo vydání bloku, příp. namítl nečitelnost těchto údajů,

jejich zkratkovitost a strohost. To jsou námitky, které míří na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů.

33. K tomu je nutno odkázat dále na rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb. NSS, v němž se NSS zabýval povahou a důkazní relevancí oznámení o uložení pokuty za přestupek. NSS tehdy konstatoval, že *„oznámení je pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal. Takové oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci, nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené.“* např. v podobě příslušných částí pokutového bloku, které by prokázaly, že přestupek byl s účastníkem v blokovém řízení skutečně projednán, a tedy že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů. Přitom nikoli každé zpochybnění údajů zakládá povinnost správního orgánu, aby si vyžádal další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je totiž třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2012, čj. 3 As 19/2011-74). Nakonec i v námitkovém řízení je vyloučena aplikace institutu koncentrace řízení, protože správní orgány musí přihlížet i k námitkám, které byly nově vzneseny v odvolacím řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, čj. 4 As 102/2013-38, bod 30), což je umocněno i tím, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je *trestem* ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55, č. 3339/2016 Sb. NSS). Z uvedených závěrů vychází i novější judikatura, která shrnuje, že *„správní orgány si musejí obstarat pokutové bloky jen tehdy, pokud účastník v souvislosti s daným přestupkem vznese konkrétní námitku – jindy ne. Z této judikatury podle NSS naopak neplyne, že v situaci, kdy účastník ve správním řízení nic konkrétního nenamítal, se povinnost obstarat si pokutový blok a zabývat se jeho obsahem přenáší na krajský soud (rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2017, čj. 10 As 3/2017-34, body 15 až 24).*
34. Konkrétními náležitostmi pokutového bloku ve vztahu k jeho způsobilosti být podkladem pro záznam bodů, se NSS dále zabýval v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20. Dovedil, že ne vždy způsobují formální či obsahové nedostatky bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro záznam bodů. Za pravomocný, a tedy ani za způsobilý být podkladem pro zápis bodů do registru, nelze považovat např. pokutový blok, na kterém chybí podpis přestupce. Bez vlivu na způsobilost bloku být podkladem pro zápis bodů jsou pak následující vady: ověření totožnosti přestupce nesprávným způsobem, chybně uvedené datum narození přestupce, chybějící poučení o způsobu placení pokuty, chybějící či nečitelný podpis policisty a podobně (srov. k tomu již citovaný rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2017, čj. 10 As 3/2017-34).
35. Správní orgán je tedy povinen zabývat se určitými formálními náležitostmi pokutového bloku, pokud je řidič konkrétně namítá a pokud mohou zpochybnit způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů do registru. To však žalovaný neučinil, dokonce to výslovně odmítl. S námitkami žalobce, které se týkaly pokutových bloků ze dne 16. 6. 2015 a 29. 7. 2016, se tak dostatečně nevypořádal, což činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. V nyní posuzovaném případě soud shledal, že žalovaný chybně

považoval námitky zpochybňující formální náležitosti pokutových bloků za obecné (byť soud nepochybnuje, že je mu z úřední činnosti rovněž známo, že stejné typizované námitky uplatňuje zástupce žalobce pravidelně i v řízeních týkajících se jiných „vybodovaných“ řidičů), a proto pokutové bloky neobstaral, ani neshledal porušení povinnosti, pokud tak neučinil ani správní orgán I. stupně.

36. Soud proto uzavírá, že žalovaný neobstaral dostatečné (originální) podklady, aby mohl řádně vypořádat odvolací námitky žalobce, kterými zpochybňoval způsobilost jednotlivých pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Ani soud se tak nemohl zabývat žalobními námitkami, kterými žalobce zpochybňuje náležitosti těchto pokutových bloků, neboť by tím v této procesní fázi nahrazoval hodnocení ze strany správního orgánu.
37. Druhá žalobní námitka je tak důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

38. Soud rozhodl, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil, neboť správní orgány nevycházely v posuzovaném případě z dostatečných podkladů [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení si žalovaný obstará napadené pokutové bloky, popřípadě jejich kopie, aby mohl řádně prověřit důvodnost vznesených odvolacích námitek.
39. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, proto soud uložil žalovanému povinnost uhradit mu náklady řízení. Náklady řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny za zastoupení advokátem, jež náleží za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále k nákladům řízení patří i 2 režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy žalobci náleží náhrada nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, kterou je žalovaný povinen žalobci zaplatit do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, JUDr. Radka Bechyně, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 23. srpna 2019

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.